

Jens HILJE (Hillje)

Posle prve sezone

Pred kraj prve sezone u novom teatru novinar „Velta” preslišava dramaturga Jensa Hiljea o obećanjima datim na startu. Povod za intervju je predstojeća premijera Bihnerove drame *Dantonova smrt* u Ostermajerovoj režiji.

Velt: Kad se osvrnemo na vašu prethodnu sezonu u Baraci i pogledamo prvu sezonu u Šaubine, reklo bi se da je poetski realizam Tomasa Ostermajera iz Meterlinkove *Plave ptice* bilo obećanje koje se nikad više neće ispuniti.

Hilje: Pre svega, obećano je bilo nešto drugo. Mi smo upravo hteli, poput oštrog reza sa prošlošću, da igramo tekstove koji guraju prst u ranu. Ali sad opet igramo moćnije komade koji svoju priču pričaju poetski ili komično.

Velt: Da li je vaš razvoj tekao prirodno?

Hilje: Ovaj prostor nas je izazvao više no što smo mogli misliti. Ali, mi smo i sami hteli uskoro druge prostore, da isprobamo druge načine igre kakav je, recimo, u komediji *Gospodin Kolpert*.

Velt: A šta je sa nacionalnim značajem Šaubine?

Hilje: Mi smo ga snažnije i konsekventnije proširili u internacionalni. Sad smo se umrežili sa brojnim stranim teatrima koje pozivamo u goste. Luka Persevala ćemo predstaviti našoj publici jednim njegovim radom iz Belgije a posle će on i režirati u nas. Pored toga, neuobičajeno često gostujemo. *Dantonovu smrt* ćemo igrati ovog leta na Holand festivalu, na festivalu u Avinjonu i na Bije-nalu u Veneciji. Gostovanja su bitan element našeg shvatanja teatra.

Velt: Jeste li zadovoljni postignutim?

Hilje: Kad pomislim da je u Šaubine došlo do promene publike i loma u dramaturgiji, onda je to fantastično. Igrali smo nepoznate, često naporne tekstove i to je publika cenila. Ali zadovoljan nisam, uvek je mogućan dalji razvoj i poboljšanje.

Velt: Ima li nekih neobičnosti u ponašanju publike?

Hilje: Pa, recimo, *Gospodin Kolpert* je jedna subverzivno zajedljiva komedija i odlično se prodaje, mada je autor potpuno nepoznat. Naravno, *Personenkreis* ide mnogo teže. Ali i jedno i drugo moramo da igramo. Posle *Personenkreis* vrlo često se ozbiljno diskutuje a posle *Kolperta* ljudi su očarani i iscrpljeni od smeja.

Velt: I sad prva klasika *Dantonova smrt* kao sredina?

Hilje: Naravno, i to je i bilo predviđeno posle jedne vrlo konceptualne sezone. Ostermajer je još 1999. godine objavio da će se pored savremenog repertoara igrati Klajst, Breht, Bihner, Flajserova, Šper, Krec, Horvat.

Jens Hilje, dramaturg Šaubine

Velt: Govori se da će upravo plesni teatar moći zadržati staru publiku Šaubine. Kako to?

Hilje: Valjda zato što se tako oslobađa jedna potreba za lepotom, koju naša drama ne može uvek da sledi. Ali mi smo sigurni da svaki komad ima svoju publiku. Mi je dobijamo ili gubimo i tako ponovo. To nas i čini konkurentnim među drugim berlinskim teatrima. Mi to doživljavamo kao privilegiju: tako ne moramo biti klasičan gradski teatar i ne moramo preuzimati zadatke reprezentacije.

Velt: Naveliko najavljivana koprodukcija plesnog i dramskog teatra još nije ostvarena?

Hilje: Jeste u malom. I u sledećem projektu Saše Valc biće glumaca. Ali, oni su, kako smo ponovo shvatili, ipak dve veoma različite kulture. Treba im vremena da se zbliže. Mi smo inače opušteni, mnogo razgovaramo međusobno.

Velt: Koliko je bila dobra ideja da angažujete samo mlade glumce?

Hilje: Za početak jeste, ali sve je još u toku. U našoj sledećoj produkciji videćete i zrelije i starije glumce.

Velt: Navodno postoje nesuglasice između „starog” i „mladog” teatra?

Hilje: Mi to ne uzimamo ozbiljno. Nemamo nikakvih problema u tom pogledu. Ali imamo sa teatarskom politikom u Berlinu, gde se prema umetnicima mnogo grublje ponaša nego bilo gde. To je za nas opterećenje. Niti omogućuje stvarne odluke niti ima dugoročnijih vizija.

Između ova dva teksta u vremenskom rasponu jedne sezone (prve) moguće je sagledati ceo dijapazon porodajnih problema novih inicijativa u teatru. Želimo im uspeha i istrajnosti!